

Arrest

nr. 192 032 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 17 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 april 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 8 juli 2011, onder de naam U.E., een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 1 oktober 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 18 oktober 2013 wordt verzoekster bevolen om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13quinquies.

1.4. Op 12 mei 2014 dient verzoekster, onder de naam U.E., een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze aanvraag wordt op 20 maart 2015 onontvankelijk verklaard. Zij wordt diezelfde dag bevolen om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13.

1.5. Op 9 augustus 2016 dient verzoekster, onder de naam U.E., een tweede asielaanvraag in, waarbij de naam I.C als alias wordt genoteerd.

1.6. Op 25 augustus 2016 beslist de commissaris-generaal om deze asielaanvraag in overweging te nemen. Op 30 maart 2017 weigert de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. Op 20 september 2016 bevalt verzoekster, onder de naam U.E., van een dochter met Belgische nationaliteit.

1.8. Op 14 oktober 2016 dient verzoekster, onder de naam U.E., een aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een Belg, dit is in functie van haar Belgische minderjarige dochter.

1.9. Op 13 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster op 18 april 2017 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14/10/2016 werd ingediend door:

Naam: U.

Voornaam: E.

Nationaliteit: Rwanda (Rep.)

(....)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 44 van het KB van 08.10.1981 bepaalt het volgende: De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2 van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij bewijs voorleggen aangaande de bloed of aanverwantschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Op 14/10/2016 diende betrokkene een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van het Belgisch minderjarig kind U., I.D. (...).

Betrokkene legt ter staving van de bloed/aanverwantschap met de Belgische referentiepersoon volgende documenten voor:

Een Rwandees paspoort PC112718 geldig van 21 mei 2010 tot 21 mei 2015 op naam van I.C., geboren op 01/01/1992 te Nyarugenge van Rwandese nationaliteit.

Uittreksel geboorteakte van het voornoemde Belgische kind afgeleverd op 30 september 2016 door de gemachtigde van de Burgerlijke Stand te Ieper. Uit deze akte blijkt dat U.E. geboren op 25/02/1992 te Nyarugenge van Rwandese nationaliteit vermeld wordt als de moeder van het kind .

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene tijdens haar inschrijving in het kader van haar tweede asielaanvraag dd. 09.08.2016 voor het eerst het thans neergelegde paspoort met haar ware identiteitsgegevens voorlegde. In haar verhoor dd. 18.08.2016 verklaarde betrokkene aan de asielinstanties dat zij in het verleden en dit sinds haar aankomst in België op 02.07.2011 een valse identiteit gebruikte zijnde U.E. geboren op 25.02.1992 te Nyarugenge in Rwanda.

Omwille van bovengenoemde vaststellingen en tegenstrijdigheden wordt de bloedverwantschap van betrokkene met de Belgische referentiepersoon in vraag gesteld aangezien onvoldoende bewezen.

Het bewijs van afstamming kan echter worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure. Indien de resultaten van deze test positief zijn, kan betrokkene deze resultaten in het kader van een nieuwe aanvraag in hoedanigheid van moeder van een minderjarige Belg voelleggen en kan zij alsnog het beoogde verblijfsrecht verkrijgen op basis van artikel 40 ter. "

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 44 en 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtzekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Het middel wordt toegelicht als volgt:

"Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtzekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Artikel 40ter § 2 bepaalt:

" § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Art. 44 van het Vreemdelingenbesluit (Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981) stipuleert:

"De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband

of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, (ff tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren."

Het artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit (Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981) schrijft voor dat : "§ 1. Het familielid dat ze ff geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid off ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid off die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag (ff ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1 ° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41. tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, ff 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20. dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Verzoekster diende op 14/10/2016 bij de gemeente Langemark-Poelkapelle een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. De aanvraag wordt geregistreerd op naam van het pseudoniem van verzoekster, E.U., hoewel ze eveneens haar paspoort met werkelijke naam overlegt.

Op de 19ter die werd uitgereikt door gemeente staat duidelijk dat de bloedverwantschap werd bewezen door middel de geboorteakte en dat verzoekster haar Rwandees paspoort met nummer PC112718, geldig van 21/05/2010 tot 21/05/2015 heeft overlegd.

Ingevolge de bepalingen in bovengeciteerd artikel 52 §§2 en 4 Vreemdelingenbesluit, heeft verzoekster dus haar identiteit bewezen én de bloedverwantschap met haar dochter, door middels van de geboorteakte.

Door het overleggen van haar paspoort met echte naam, de geboorteakte met haar alias alsook de bijlage 26quinquies waarop duidelijk staat dat U.E. de alias is voor de echte naam van verzoekster (zoals op haar paspoort voorkomt), heeft verzoekster aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet in het kader van artikel 40ter Vreemdelingenwet en van artikelen 44 en 52 Vreemdelingenbesluit voldaan.

Gezien ze haar minderjarige Belgische dochter vergezelt en aan de bewijs voor waar den voldaan heeft, zoals ook vermeld op de 19ter die haar op 14.10.2016 is afgegeven, dient de Dienst Vreemdelingenzaken haar recht op verblijf in het kader van gezinshereniging te erkennen.

Toch neemt Dienst Vreemdelingenzaken een weigeringsbeslissing. De hierbij bestreden beslissing stelt:

"Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene tijdens haar inschrijving in het kader van haar tweede asielaanvraag d.d. 09.08.2016 voor het eerst het thans neergelegde paspoort met haar ware identiteitsgegevens voorlegde. In haar verhoor d.d. 18.08.2016 verklaarde betrokkene aan de asielinstanties dat zij in het verleden en dit sinds haar aankomst in België op 02.07.2011 een valse identiteit gebruikte zijnde U.E. geboren op 25.02.1992 te Nyarugenge in Rwanda."

Het blijkt dus dat de Dienst Vreemdelingenzaken zeer goed op de hoogte is van de situatie: verzoekster gebruikte een alias voorafgaand aan de geboorte van haar dochter en de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekster. Gedaagde stelt zelf duidelijk dat die valse identiteit is onthuld ten tijde van haar tweede asielaanvraag; er bestaat dus ten tijde van de aanvraag op basis van 40ter wel duidelijkheid over haar echte identiteit.

Gedaagde laat blijken te weten dat de naam van moeder van het kind dat in de geboorteakte is terechtgekomen de valse alias is van verzoekster.

Ook de gemeente die de aanvraag tot verblijf in het kader van artikel 40ter doorstuurde aan de gemachtigde van de minister (cfr. artikel 52 § 4 van het Vreemdelingenbesluit), besloot dat verzoekster haar identiteit en de afstammingsband met de Belg afdoende had bewezen.

De bijlage 26quinquies, die eveneens in het administratief dossier van verzoekster is, vermeldt overigens zeer duidelijk dat U.E. een alias is van I.C.

Er blijkt dus niet dat er tegenstrijdigheden bestaan omtrent de bloedverwantschap, aangezien Dienst Vreemdelingenzaken zelf aanhaalt dat verzoekster een valse naam heeft opgegeven, maar haar ware identiteit I.C. is.

Hoewel uit het dossier dus duidelijk blijkt wat de echte en valse identiteit van verzoekster is, waarom die valse identiteit op de geboorteakte staat, en dat verzoekster wel degelijk haar identiteitsbewijs en bewijs van afstamming heeft voorgelegd, wordt in de bijlage 20 ontkend dat die bewijzen er zijn: "omwille van bovengenoemde vaststellingen en tegenstrijdigheden wordt de bloedverwantschap van betrokkene met de Belgische referentiepersoon in vraag gesteld aangezien onvoldoende bewezen."

De motivering in het administratief recht moet afdoende zijn: aanvaardbaar in rechte, in feite en met het oog op het beleid. De motivering moet evenredig en draagkrachtig zijn. De motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig.

In casu heeft gedaagde ten overstaan van verzoekster een tegenstrijdige motivering gebruikt, die niet aanvaardbaar is. De gemachtigde van de minister kan niet volhouden dat enerzijds bewezen is dat

verzoekster een valse identiteit gebruikte, en anderzijds weigeren een recht op verblijf aan een moeder van een minderjarige Belg toe te kennen precies omdat de identiteit niet bewezen is.

Er wordt in de beslissing geen rekening gehouden met alle elementen in het dossier zodat uit de beslissing geen respect blijkt voor het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het gegeven vertrouwen door de overheid, opgewekt door afgifte van een 19ter en aanvaarding van alle bewijsstukken, wordt in casu na zes maanden gewijzigd. Hoewel ten tijde van de bijlage 19ter en de bijlage 20 exact dezelfde informatie ter beschikking ligt van de overheid, neemt gedaagde twee keer een tegengestelde houding ten opzichte van de bewijsstukken in. Er is oneigenlijk gebruik gemaakt van artikel 44 van het KB van 08.10.1981 om te beslissen dat het bewijs van bloedverwantschap niet voorligt. Minstens had op basis van artikel 44, tweede lid van het genoemde KB moeten besloten worden dat andere geldige bewijzen in dit verband werden voorgelegd, namelijk de bewijzen dat er verzoekster dezelfde persoon is als de alias, zoals door gedaagde zelf erkend wordt.

Door de beschreven gedraging is ook het vertrouwensbeginsel juncto rechtszekerheidsbeginsel geschonden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

3.2. Verzoekster dient op 14 oktober 2016 een aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een Belg, met name in de hoedanigheid van moeder van een minderjarig Belgisch kind.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de huidige zaak, luidt als volgt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° (...);

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

(...)”

Artikel 50, § 2, 7° van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat een familielid bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, binnen de drie maanden na de verblijfsaanvraag, volgende documenten moet voorleggen:

“a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;”

Artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.”

3.3. In casu blijkt dat verzoekster een verblijfsaanvraag heeft ingediend, die werd vergezeld van een Rwandees paspoort en een geboorteakte.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit.

Op de geboorteakte wordt duidelijk een persoon met de naam U.E. als moeder van het betrokken Belgische kind vermeld. Het Rwandese paspoort staat dan weer op naam van een persoon genaamd I.C.

Deze gegevens worden in de bestreden beslissing vermeld, vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoekster niet betwist.

De gemachtigde stelt verder vast dat verzoekster *“tijdens haar inschrijving in het kader van haar tweede asielaanvraag dd. 09.08.2016 voor het eerst het thans neergelegde paspoort met haar ware identiteitsgegevens voorlegde. In haar verhoor dd. 18.08.2016 verklaarde betrokkene aan de asielinstanties dat zij in het verleden en dit sinds haar aankomst in België op 02.07.2011 een valse identiteit gebruikte zijnde U.E. geboren op 25.02.1992 te Nyarugenge in Rwanda.”* Dit vindt steun in het administratief dossier en wordt niet betwist. Hieruit blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met andere elementen zoals deze blijken uit het administratief dossier.

De gemachtigde besluit dat *“[o]mwille van bovengenoemde vaststellingen en tegenstrijdigheden [...] de bloedverwantschap van betrokkene met de Belgische referentiepersoon in vraag [wordt] gesteld aangezien onvoldoende bewezen”* en weigert vervolgens het verblijf van meer dan drie maanden.

3.4. Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de bestreden beslissing zowel de juridische grondslag waarop ze is gesteund als de feitelijke vaststellingen die eraan ten grondslag liggen vermeldt.

Verder maakt verzoekster met haar betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. In de bestreden beslissing kan immers geheel niet worden gelezen dat het de identiteit van verzoekster is die in twijfel wordt gesteld. Wel blijkt dat wordt getwijfeld aan de bloedverwantschap met het betrokken Belgisch kind en dit omdat de identiteitsgegevens van de persoon die wordt vermeld als moeder in de geboorteakte niet overeenkomen met de identiteitsgegevens vermeld in het Rwandese paspoort.

De Raad acht het verder niet tegenstrijdig dat de gemachtigde enerzijds vaststelt dat er eerder een valse identiteit werd gebruikt en anderzijds oordeelt dat in casu de bloedverwantschap van verzoekster met de Belgische referentiepersoon onvoldoende is bewezen.

Doordat verzoekster in het verleden een valse identiteit heeft gebruikt – hoewel zij toen reeds in het bezit was van een Rwandees paspoort waarin haar ware identiteitsgegevens staan vermeld – heeft zij zelf twijfel geschapen over de bloedverwantschap met de Belgische referentiepersoon. De tegenstrijdigheden in de voorgelegde documenten maken immers dat de gemachtigde niet in staat was om zonder twijfel vast te stellen dat de persoon die wordt vermeld op de geboorteakte als moeder van het betrokken Belgisch kind kan worden vereenzelvigd met de persoon die staat vermeld in het Rwandese paspoort.

Aldus is in beginsel voldaan aan de formele motiveringsvereiste en blijkt geen schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3.5. In het licht van 1) de bovenvermelde vaststellingen, met name dat verzoekster naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag verklaarde in het verleden een valse identiteit te hebben gebruikt, 2) samengenomen met de bovenvermelde tegenstrijdigheden tussen de identiteitsgegevens in het voorgelegde Rwandese paspoort, enerzijds, en de identiteitsgegevens van de persoon als moeder vermeld in de voorgelegde geboorteakte, anderzijds, kon de gemachtigde dan ook op goede gronden oordelen dat de bloedverwantschap tussen de persoon die verzoekster in werkelijkheid is, met name de persoon met naam I.C. die wordt vermeld in het Rwandese paspoort, en het Belgisch minderjarig kind derhalve op basis van de voorgelegde geboorteakte niet voldoende wordt bewezen.

Dit oordeel vindt overigens bevestiging in een interne nota van 3 april 2017 in het administratief dossier waaruit blijkt dat geen gelijkvormigheidsattest werd voorgelegd. Aldus werd niet bevestigd dat de persoon die wordt vermeld op de geboorteakte als moeder van het betrokken Belgisch kind dezelfde persoon is als diegene die staat vermeld in het Rwandese paspoort.

Het besluit dat de *“bloedverwantschap van betrokkene met de Belgische referentiepersoon in vraag [wordt] gesteld aangezien onvoldoende bewezen”* komt de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk voor.

Verzoekster stelt: *“Minstens had op basis van artikel 44, tweede lid van het genoemde KB moeten besloten worden dat andere geldige bewijzen in dit verband werden voorgelegd, namelijk de bewijzen dat er verzoekster dezelfde persoon is als de alias, zoals door gedaagde zelf erkend wordt.”* Het gegeven dat de bijlage 26quinquies van 9 augustus 2016, afgegeven in het kader van haar tweede asielaanvraag, vermeldt dat de I.C. een alias is van de naam U.E. (en niet omgekeerd zoals verzoekster betoogt) en dat de gemachtigde op de hoogte is van het gebruik van een valse identiteit, doet evenwel geen afbreuk aan wat voorafgaand wordt vastgesteld. Het gebruik van verschillende namen is één zaak, het aantonen van de bloedverwantschap is een andere zaak. Als een geboorteakte wordt voorgelegd die de naam U.E. vermeldt als moeder van het kind, dan moet een paspoort met de naam U.E. worden overgemaakt, tenzij verzoekster een gelijkvormigheidsattest of een rechtzetting van de geboorteakte heeft kunnen verkrijgen, quod non. Het gegeven dat verzoekster in werkelijkheid de naam I.C. draagt en niet de naam U.E. maakt niet dat de geboorteakte moet worden gelezen als vermeldend de naam I.C. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat de bijlage 26quinquies kan worden beschouwd als een *“ander geldig bewijs”* in de zin van artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit, dat in casu de bloedverwantschap aantoont.

Het verder louter tegenspreken van de bevindingen van de gemachtigde door verzoekster door te stellen dat haar bloedverwantschap wel werd bewezen waarbij enkel wordt verwezen naar de voorgelegde documenten, zonder meer, doet de Raad niet anders besluiten.

3.6. In het licht van een verblijfsaanvraag die wordt ingediend in functie van een minderjarig kind, meent de Raad dat de gemachtigde in casu voorzichtig, zorgvuldig en kennelijk redelijk heeft gehandeld door de bloedverwantschap in vraag te stellen maar anderzijds geen bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Dit uit zich ook in het gegeven dat de gemachtigde er in de bestreden beslissing op wijst: *“Het bewijs van afstamming kan echter worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure. Indien de resultaten van deze test positief zijn, kan betrokkene deze resultaten in het kader van een nieuwe aanvraag in hoedanigheid van moeder van een minderjarige Belg voorgeleggen en kan zij alsnog het beoogde verblijfsrecht verkrijgen op basis van artikel 40 ter.”*

Ter terechtzitting bevestigt de raadsvrouw van verzoekster dat een DNA-test werd uitgevoerd na het nemen van de bestreden beslissing waarvan de positieve uitslag nog niet aan de verwerende partij werd meegedeeld. De gemachtigde kon dan ook geen rekening houden met deze positieve DNA-test. De raadsvrouw bevestigt dat op basis van de positieve DNA-resultaten een nieuwe verblijfsaanvraag kan worden ingediend.

3.7. Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt verder niet dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens zoals kenbaar gemaakt op het moment van de bestreden beslissing of op grond van een incorrecte feitenvinding. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met alle elementen in haar dossier zoals deze waren gekend op het moment van de bestreden beslissing, zodat de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel noch kan het vermeende *“oneigenlijk gebruik”* van artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit worden weerhouden. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat de gemachtigde wel degelijk is nagegaan of verzoekster *“dezelfde persoon is als de alias”* om een bloedverwantschap op afdoende wijze te kunnen vaststellen, quod non in casu.

Een miskennis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin, waarbij moet worden opgemerkt dat verzoekster niet uiteenzet hoe deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. Verzoekster toont evenmin aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de bloedverwantschap met het betrokken Belgisch kind in het licht van de voorliggende gegevens onvoldoende is bewezen. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.8. Verzoekster betoogt dat de gemeente, die haar aanvraag doorstuurde naar de gemachtigde, heeft besloten dat zij haar identiteit en afstammingsband met de België afdoende had bewezen. Zij meent dat ze er vervolgens vanuit mocht gaan dat alles in orde was maar stelt vast dat *“Het gegeven vertrouwen door de overheid, opgewekt door afgifte van een 19ter en aanvaarding van alle bewijsstukken, [...] in casu na zes maanden [wordt] gewijzigd. Hoewel ten tijde van de bijlage 19ter en de bijlage 20 exact dezelfde informatie ter beschikking ligt van de overheid, neemt gedaagde twee keer een tegengestelde houding ten opzichte van de bewijsstukken in.”*

Verzoekster gaat voorbij aan het gegeven dat het gemeentebestuur niet bevoegd is om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of zij voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een Belg te worden toegelaten, doch slechts kan beoordelen of verzoekster zelf de vereiste stukken heeft aangebracht die het bevoegde bestuur op zijn beurt dienen toe te laten te beoordelen of zij aan deze voorwaarden voldoet. Het gemeentebestuur kon slechts vaststellen dat er stukken werden voorgelegd ter staving van de identiteit en de bloedverwantschap, zonder zich verder uit te spreken over de vraag of aan de hand van deze stukken ook effectief het bewijs van identiteit en bloedverwantschap in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet was geleverd. Deze beperking van de bevoegdheid van het gemeentebestuur vloeit voort uit artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit. Pas nadat de vereiste overtuigingsstukken werden overgemaakt kan op basis van een inhoudelijke beoordeling van deze stukken worden besloten of de aanvrager voldoet aan de wettelijke vereisten. Deze beoordeling behoort, overeenkomstig artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit, uitsluitend tot de bevoegdheid van verweerder.

Het loutere feit dat de gemeente de documenten heeft aanvaard en de aanvraag heeft doorgestuurd naar de bevoegde diensten heeft geen bindende gevolgen voor wat betreft de gegrondheid van de aanvraag. De bevoegdheidsverdeling die voortvloeit uit de toepasselijke reglementering, in casu artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, voorziet duidelijk dat de gemeente de stukken in ontvangst neemt en deze, onder bepaalde voorwaarden, overmaakt aan de gemachtigde die vervolgens het onderzoek naar de grond van de aanspraken voert. Ervan uitgaan dat het doorsturen van de aanvraag op zich al zou impliceren dat deze aanvraag gegrond is, zou de uitholling van de bevoegdheid van verweerder impliceren.

Het kwam aan verzoekster toe om alle stukken die zij nuttig achtte in het kader van deze beoordeling over te maken aan het gemeentebestuur. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij van mening is dat zij, door het enkele feit dat het gemeentebestuur de aanvraag doorstuurde naar de gemachtigde, erop kon vertrouwen dat de door haar voorgelegde stukken zouden volstaan als bewijs van bloedverwantschap. Er blijkt ook op geen enkele wijze dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf enige verwachting zou hebben gecreëerd bij verzoekster dat haar aanvraag een gunstig gevolg zou kennen. In ieder geval kan ook hier nog worden opgemerkt dat de ingeroepen beginselen niet toelaten af te wijken van een reglementair voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Een schending van het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

Een schending van het vertrouwens- dan wel het rechtszekerheidsbeginsel, zoals omschreven door verzoekster, is geenszins aangetoond.

Het enig middel is ongegrond en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES